

Arrest

nr. 230 350 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de thans bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de bevoegde minister dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende, maar dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1 d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 (de Dublin III-verordening).

Op 21 juni 2019 meldde de verwerende partij aan de Duitse Dublin-unit dat de transfer van verzoeker moet worden uitgesteld omdat hij is ondergedoken en wordt verzocht om de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden, met toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Hij zet het uiteen als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, kan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Een terugkeer naar Duitsland zou voor verzoeker zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie-, en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Volgens verzoeker heeft hij nog familie die reeds in België is. Het is verzoeker echter niet bekend wat het verblijfsstatuut van die familie is.

In bepaalde gevallen kan de aanwezigheid van familie in België betekenen dat België volgens de Dublin-verordening toch verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Verwerende partij heeft nagelaten dit voldoende te onderzoeken en schendt zo de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 8 van het EVRM.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De Raad stelt vast, samen met de verwerende partij, dat verzoeker werd gehoord in het kader van het zogenaamde Dublin-gehoor en naar aanleiding daarvan in de gelegenheid werd gesteld het bestuur in te lichten over de aanwezigheid van familieleden in België of in een andere lidstaat. Verzoeker verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben, zoals dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Zijn verwijt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door te hebben “nagelaten dit voldoende te onderzoeken” kan derhalve bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Daarbij komt nog dat in het verzoekschrift wordt gesteld : *“Volgens verzoeker heeft hij nog familie die reeds in België is. Het is verzoeker niet bekend wat het verblijfsstatuut van die familie is.”* Niet alleen is dit in strijd met zijn eerder afgelegde verklaringen, maar bovendien is dit een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt ondersteund met enig begin van bewijs. Deze vaststelling leidt tot de conclusie dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, nu een gezins- of familieleven in de zin van deze bepaling niet is aangetoond.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS